

TARI ISTVÁN VERSEI

NÉZD A NASPOLYÁT!

A fortyogó fazék fölötti pára
vagy: ablakok homályát csíkozó
sírás, melyen túl dermedt hóbogyó
ragadt a föld kuszálódó hajába.

Vigasztalanságban zihál a kába
szó; ó, amit nyújt: lyukas mogyoró.
Elmondhatom halkán: oly megható
a száj kivérző vitaminhiánya.

Ne duzzogj, Szívem, nézd a naspolyát!
A későn érők, télben duzzadóok,
nemzedékünknek jelképét, mely árva

vénülőnek reményt hozó barát,
fogatlannak cuppanós, barna csók.
Majdcsak megszűnik e harctéri lárma.

TORKOLATTÚZ

Angyalbőrbe öltözve,
vállamon csőre töltött
fegyverrel, egy rozoga
fahídnál álltam őrt: ott,

abban a legszegényebb
köztársaságban, melyből
azóta már egy újabb,
szomszédos ország lett – és
még mindig közeleg az
a toprongyos bácsika,
akit fel kellett volna
tartóztatnom; aki egy
marék sárga cseresznyét
nyújtott felém szóltanul,
mosolyogva . . . Ujjaim
közül földre szóródott
– mert annyira meglepett –
a tavasz ropogós és
harsány torkolattüze.

VILLÁMLÓ VILLANELLA

Rosszkedvű a Teremtő:
megduzzadt a háború
fogai közt az emlő.

Vad csattogást teremt ő!
Túl sok már a kiskorú,
hatalomért esengő,

fegyverével kerengő,
vérmámortól domború,
eszélős főszereplő.

Sűrűsödik a felhő,
mint temetők szomorú
koszorúján a szeplő;

mint a fekete kendő
ráncaiban a ború:
elszorul a nyeldekklő . . .

Ó, pergőtüzet termő
erdő, rengő tomporú!
Te vagy most a Teremtő
kezében a kereplő.

A BORDÁK BOLTÍVEI

A bordák boltívei
alatt, szavaid
vitrázs-derengésében
állok merengve.

VÉRTŐL KEREKEDIK

Nem édes a parancs,
mint az érett narancs.
Nem ízlik a parancs,
mint a kisült puffancs.
Szigorú a parancs,
mint a böjti rovancs.
Csikordul a parancs,
mint a régi furdancs.
Megállít a parancs,
mint a kecses agancs.
Beléd mar a parancs,
mint az éles, vad mancs.
Megtapos a parancs,
mint a szöges bakancs.
Úgy dagad a parancs,
mint az éhes kullancs.

Bőrödbe fúródik,
vértől kerekedik.

POROL

Porol,
mint aki
megorrolt, a zápor;
zuhog az
angyali
tollakat áztató,
bő levű mámor.

Dől az
elkuvult
kor egérszürkéje,
szomorú
nyomorunk
fortyogva patakozó,
zavaros bora.

Porol,
mint cirkusz
porondján a porrongy,
a hadi
turizmus
porontyainak új
szekértábora.

Mímelt
békeként
csorog a fancsali
képek híg
festéke
fanyalgó ügyeink
püffedt rügyein.

Porol,
mint aki
megorrolt, a zápor;
zuhog az

angyali
tollakat áztató,
bő levű mámor.

HÁBORÚS KEDVŰ

Háborús kedvű a limerick –
háborgó nedveit kiverik . . .
    Repedő lepedőn,
    epedő legelőn
aperitifje az iperit.

CSURRAN A CSILLAG

Gyöngyöző, párás, e világi arcél –
pillaszórt söprő ragyogásba nézek –
illanó ábránd kiegészülésem:
    távoli ablak.

Suttogásod, mint az eső, szemerkél;
sóhaját sodró zivatarban, éles
foggal, érted küzd ez a száj, Szerelmem!
    Reccsen a pamlag.

Kéjesen ringó, deli szenvedélynél
meztelenségünk terebélyes fészek,
oly sötét fényű moha, mint az ében:
    pillanat-abrak.

Összeköt minket ma a test: levélnyéi,
mely gyönyörrel dől dagadó neszének.
Roppanó csonthéj buja belsejében
    nyögve haraplak:

bájitál-csillám, olajos dióbél
ajkad: tündöklő vacogása mézek
máza. Burjánzó öled itt az éden,
    húsod a kéjlek!

Lüktető mámor ez a cifra erkély –
szertelenséged delejes, nagy ének.
Áradó csókok lila erdejében
izzik a vad bak.

Köldököd szédít, szakadéka lettél
bőröm égzengést fokozó hevének.
Tomboló rések, kitakart szemérem
láza, ha zaklat,

ámulok csak, hisz puha, fényes napszél
forgat engem, hogy levegőt se kérek,
míg az ősz markát tenyeremben érzem,
s csurran a csillag.